

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

✿ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΙΔΙ ✿

12—

— "Αθεος! "Ετσι δὲ ἕνας ἥττοχος ἀνθρωπάκος, ψιθύρισε ἡ κυρὰ Ξανθή.

"Αθεος! Ἡ λέξη αὐτὴ τῆς γιόμιζε τὴ φαντασία καὶ θῆλε νὰ τὴν ξαναπῇ πολλές, πολλές φορές γιὰ νὰ νοιώσῃ βαθειὰ τὸ νόημά της, νὰ τὴν ἐχορτάσῃ.

— Ἀπὸ τὰ σιγαλὰ ποτάμια νὰ φοβάσαι, ἀποκρίθηκε ἡ κυρὰ Κατίνα κουνώντας τὸ κεφάλι της.

Σιγαλιά.

— Καὶ ποῦ νὰ ξερῆς καὶ τὸ χειρότερο, πρόστεσε.

Ἡ ἄλλη γούρλωσε τὰ μάτια της, περίεργα.

— Εἶναι καὶ δάσκαλος.

— Πωπῶ! Ἀλλοίμονο στὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου εἶπε ἡ ἄλλη καὶ χτύπησε τὸ χέρι σὲ γόνατό της.

— Ποῦ φτάσαμε ἀλήθεια. Δασκάλοι νὰ διδάσκουν τὴν ἀθεΐα. Μὰ δὲν ὑπάρχει γι αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους νόμος;

— Καλὲ τί τὰ θές αὐτά; αὐτοὶ θέλουνε κάψιμο. Νὰ δῆς ἔπειτα τὲ ξανακάνει ἄλλος; Μὰ τοὺς ἀφήσανε καὶ βρῆκατέψανε.

— Πάει θὰ μᾶς κάνουνε ἔλους μασσώνους.....

Σιγαλιά. Ἡ κυρὰ Κατίνα ξακολουθοῦσε νὰ ράβῃ, ἡ ἄλλη φαινότανε θυσιωμένη σὲ συλλογὴ.

— Τὸ καλὸ ποῦ τὸν ἔνοιωσε γλήγορα ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου καὶ τὸν πέταξε. Μεῦ τῶπε ἡ μάνα ἑνὸς παιδιοῦ.

— Ὅπως πετάει κανεὶς τὴν κάμψια ἀπὸ τὸ φύλλο, πρόστεσε ἡ ἄλλη.

Οἱ δύο γυναῖκες κοιταχτήκανε τρομαγμένες.

— Καὶ πῶς μοῖρεῖς καὶ τὸν αἰστάνεσαι τέτοιον ἀνθρώπο μέσα στὸ σπίτι σου;

— Ἰσια ἴσια μόλις τέμαθα, ἀμέσως πῆγα καὶ τοῦπα νὰ μοῦ ἀδειάσῃ τὴν κάμαρα. Μεῦ χρουστάει καὶ δυὸ νοίκια. Χαλάλι του κι αὐτά; τοῦ τὰ χαρίζω. Μολυσμένα λεφτὰ γὼ δὲ θέλω, ἄς εἶμαι καὶ φτωχιά...

— Σωστά.

— Ἀμ φύγγ, σκέφτομε νὰ καλέσω τὸν παπᾶ Θανάση νὰ μοῦ διαβάσῃ ἕναν ἀγισμὸ στὴν κάμαρα αὐτουνεῦ νὰ καθαρίσῃ κι ὅλο τὸ σπίτι. Κατάλαβες; Γιατὶ νὰ μὴ ὁ ἄλλος σὲ σπίτι μολυσμένο;

— Σωστά, σωστά.

— Ἀμ τί; ἄμ χαίτουμε καὶ τὴ θρησκεία μας, ἡ ἄλλη πιά μᾶς μένει;

Ἡ κυρὰ Ξανθὴ σταυροκοπήθηκε ἄργα τρεῖς φορές.

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ ἕνα τέτοιο κακό, ψιθύρισε. Μὰ γιατί τοὺς φυλάει ὁ Θεὸς καὶ δὲ ρήχνει φωτιά νὰ τοὺς κάψῃ;

— Ἀμ τοὺς περιμένει βλέπεις νὰ μετανοήσουνε.

— Οὐμ! ἀνθρώποι γιὰ νὰ μετανοήσουνε.

— Ἀλήθεια αὐτοὶ εἶναι ἀμετανόητοι. Αὐτοὶ τὸ κά-

νουνε καλὲ γιὰ τὰ λεφτὰ. Ναί. Γιὰ τὰ λεφτὰ. Ἐμένα μοῦ τὰ ξήγησε αὐτὰ μιὰ μέρα ὁ μαστρὸ Δημήτρης ὁ παπουτοῦς. Εἶναι, μοῦ εἶπε, παιδί μου μιὰ ἑταιρεία στὸ ἐξωτερικὸ ποὺ σκορπάει λεφτὰ, πολλὰ λεφτὰ, γιὰ νὰ μᾶς ἀλλάξῃ τὴν πίστη. Ὅποιος θέλει γράφεται σ' αὐτὴν τὴν ἑταιρεία καὶ γινομίξῃ τὴν τσέπη του λίρες...

Ἡ κυρὰ Ξανθὴ γούρλωσε τὰ μάτια της.

— Ἔτσι λοιπόν. Δίνουνε λίρες; ρώτησε σκεπτικὰ.

— Κάθε μῆνα...

Ἡ ἄλλη βυθίστηκε σὲ σκέψη, ἀμίλητη.

— Κι ὁ κακομοῖρης ὁ Μανόλης μου ποῦ κάθεται τώρα τόσο καιρὸ δίχως δουλειά, ψιθύρισε.

Ὁ Μανόλης ὁ σοβαρῆς εἶτανε ὁ ἀντρας της.

Ἡ φιλενάδα της τὴν κοιτάξε στὰ μάτια κάμποσιν ὥρα.

— Τί θέλεις νὰ πῆς μὲ αὐτό; ρώτησε.

Κεῖνη κοκκίνησε.

— Τίποτα, τίποτα... Μὰ δὲ σοῦ φαίνεται ἀλήθεια σπουδαῖο; Κάθε μῆνα νὰ τοὺς ἔρχονται λίρες;

— Ἐορκισμένοι καὶ κεῖνοι κ' εἰ λίρες τοὺς.

— Βέβαια. Ποιὸς τὰ θέλει τέτοια λεφτὰ... Μὰ δὲ μοῦπες πῶς τὸν μυριστήκανε πῶς εἶνε ἄθεος;

— Ἀμ κρύβονται τέτοια πράματα; Τὰ παιδιὰ δώσανε εἰδύση. Τὸ εἶπανε στὰ σπίτια τοὺς. Ἐμένα μοῦ τὸ εἶπε ἡ κυρία Ἐλέκω ποῦχε τὸ μεγάλο τὸ γιὸς της στὴν τάξη του. Καὶ σὰν τὸ ἄκουσε κυρὰ μου ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ σηκώνεται μιὰ καὶ δυὸ καὶ σοῦ πηγαίνει στὸ διευθυντή. Δὲ μεῦ λὲς— τοῦ λὲς— γιατί σοῦ στέλνουμε δῶ τὰ παιδιὰ μας, γιὰ νὰ τὰ κάνετε χριστιανούς ἢ μασσώνους; Τί τὸν θέλεις αὐτόνε τὸ μασσῶνο καὶ τὸν φυλᾷς ἐδῶ μέσα; Ἔτσι κεῖνος ἔκανε ἀνάκριση, ἀνακαλύφτηκε τὸ μυστικὸ καὶ τὸν πέταξε.

— Τί πράματα, τί πράματα ἀπίστευτα. Μὰ δὲ γινότανε τίποτις ἄλλο, παρὰ πῆγε νὰ γίνῃ δάσκαλος;

— Ἀ! ἐδῶ φαίνεται πῶς εἶσαι γυναῖκα ἄμυαλη. Ἀμ πῆγες τοὺς βάζουνε τοὺς τέτοιους στὰ σχολεῖα. Γιατὶ ποῖνε θέλεις νὰ τραβήξουνε μὲ τὸ μέρος τοὺς; Σένα καὶ μένα, ὅχι βέβαια. Ἐνῶ τὰ παιδιὰ ποῦ δὲν πολυκαταλαβαίνουνε εἶνε εὐκολο.

Ἡ ἄλλη τὴν κοιτάξε μὲ θαυμασμό. Ὅλα αὐτὴ τᾶξερε, σὲ ὅλα ἔμπαινε μέσα. Ἐκκετὸ τὸ μυαλό της.

Ἡ κυρὰ Ξανθὴ ἔδραλε ἕνα βαθὺν ἀναστεναγμὸ ἀπὸ τὸ στήθος της, ἔκανε πόλε τὸ σταυρὸ της καὶ σηκώθηκε δρβια.

— Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του. Μὴ χειρότερα.

— Δὲν κάθεσαι; ποῦ θὰ πᾶς; νωρὶς εἶναι ἀκόμα.

— Ὅχ πάω νὰ ετοιμάσω τίποτα γιὰ τὸ βράδυ. Βλέπεις αὐτὸς ὁ ἀχαῖρευτος ὁ ἀντρας μου δὲν ἔννοει νὰ φέρῃ τίποτα. Ὅ, τι κάνουνε τὰ χερᾶκια μου. Δὲ βρίσκαι-

λέει, δουλειά. Μπεκρηλίκια βρίσκει.

— Έφυγε. Έβρισε στο σπίτι της. Έφαγε γάδο τη ματιά της σ'α νά ζητούσε κάτι.

— Άκου; εκεί νά δίνουνε λίρες. Και κάθε μήνα! μουρμούρισε.

Έσκυψε κάτω από τὸ κρεβάτι και τράβηξε ένα παλινό, τρύπιο παπούτσι. Έπειτα τ'όκρυψε κάτω από τὴν ποδιά της, έκλεισε τὴν πόρτα και βγήκε. Θ'ἔπρεπε νά περάσει κάτω από τὸ σπίτι της κυρά Κατίνας μὰ προτίμησε νά πάρει ἄλλο δρόμο.

Σὲ λίγο ἔμπαινε στοῦ μαγαζι τοῦ μαστρο Δημήτρη.

— Καλησπέρα μαστρο Δημήτρη. Τί κάνεις; φώναξε γελώντας.

— Ὁ μαστροΔημήτρης εἶτανε ὁ παπουτσῆς της γειτονιάς. Ὅλοι τὸν ἀγαπούσανε, ὅλοι τὸν σεβόντανε. Μὴ φορὰ εἶτανε νοικοκύρης κι αὐτὸς μὲ μαγαζι ὅπου δουλεύανε δέκα καλὲς, ἔπειτα γέρασε, ἔπесе ὅζω ὅσο πού κατάντησε μπαλωματῆς.

— Ἐδῶ πολεμῶ, ψιθύρισε κείνος τοποθετώντας καλῆτερα τὰ γυαλιά σταυτιά του.

— Ἐνα μάλωμα θέλω νά μου βάλῃς.

Κείνος πῆρε στοῦ χέρι του τὸ παπούτσι, τὸ κοίταξε.

— Αὔριο θά'ναι ἔτοιμο; εἶπε.

— Αὔριο! Τὸ χρειάζομουν ξέρεις. Ἐχω κάποιον νά πάω, εἶπε σὲ παρακαλεστικὸν τόνο.

— Σὺν εἶναι ἔτσι... Κάτσε, περίμενε.

Ἡ κυρά Ξανθὴ πῆρε μὴ θέτη πάνω σὲ μὴ κάσσι τοῦ πετρελαίου, γιομάτη παληοπάτουσα. Ὁ μαστρο Δημήτρης πῆρε ἕνα κομμάτι πετσί, τὸ βούτηξε σ' ἕνα μαστέλλο νερό γιὰ νά μαλακώσῃ, ἔπειτα τ'ὀδγαλε κι ἄρχισε νά τὸ κοπανίξῃ πάνω σ' ἕνα σίδερο ἀκκουμπημένο στοῦ γόνατό του.

— Δὲ σοῦ πονάει τὸ γόνατο; ρώτησε ἡ κυρά Ξανθὴ.

— Τώρα πιά. Ψήθηκε τὸ κρέας.

Ὁ μαστροΔημήτρης προσπαθοῦσε νά περάσῃ ἕνα φιλό σπάγγο στὴν τρύπα τῆς δελόνας μὰ τὰ μάτια δὲν τὸν βοήθουνε κ' ἡ μύτη τοῦ σπάγγου, ἡ φιλοστημένη και σκληρωμένη ξέφευγε πάντα ὅσο πού τὸν ἔκανε νά γαναχτήσῃ.

— Ἀτιμα γεράματα, μουρμούρισε.

— Ὡ; τόσο ἄλλοι πέρνουνε λίρες κάθε μήνα και κάθονται, εἶπε ἡ κυρά Ξανθὴ.

Τὴν κοίταξε λοξά.

— Ἀ'ρες; ποιοὶ παίρνουνε λίρες;

— Νὰ δὲν τοὺς ξέρεις; οἱ ἄθες!

— Ἀ! Δὲ; γι' αὐτούς; ψιθύρισε κουνώντας τὸ κεφάλι του.

— Βέβαια. Ἐχουμε ξέρεις και στὴ γειτονιά μας ἕναν.

— Μπα. Και ποῖον; ρώτησε κείνος τρυτώντας μ' ἕνα σουδλὶ τὸ πετσί.

— Ἐνας δάσκαλος!

— Μπα. Δάσκαλος κιόλας!... Μὰ σάμπως εἶναι ἕνας

και δύο. Πληθαίνουνε καθεμέρα. Ὁ παρὰς βλέπεις....

εἶπε σ' ἕνα πολύξερο ὕφος.

Κείνη ἔσκυψε τὸ κορμί της ὅσο πού τὸ κεφάλι της νάγγιξῃ σχεδὸ τὸ κεφάλι του.

— Μὰ δὲ μου λές, μαστροΔημήτρη, ἐστὶν τὰ ξέρεις αὐτά. Εἶνε ἀλήθεια πῶς τοὺς στέλνουνε κάθε μήνα λίρες;

Κείνος χαμογέλασε.

— Αἱ! μ' αὐτὸ πιά δὲν εἶναι μυστικὸ!

Ἡ κυρά Ξανθὴ τὸν κοίταξε στὰ μάτια.

— Και παίρνει ὅποιος θέλει; ρώτησε.

— Μὰ ὅποιος πάει και δηλώσει.

— Ἀ!

— Βέβαια. Πρέπει νά δηλώσῃ πρῶτα. Ἐπειτα τοὺς πάνε μέσα σὲ μὴ σκοτεινὴ κάμαρα και κεί τοὺς βά-
ζουνε νά πατήσουνε τὸ Βαγγέλιο.

— Ἀ! ἔκανε ἡ κυρά Ξανθὴ μὲ φόβη.

— Ἐπειτα ἀρχίζουνε κ' ἔρχονται οἱ λίρες.

— Κάθε μήνα; ρώτησε κείνη μὲ μάτια γουρλωμένα γιομάτα δόξα.

Σιγαλιά. Τώρα μέσα στοῦ στενὸ μαγαζάκι τοῦ μαστροΔημήτρη δὲν ἀκουγότανε παρὰ ὁ χτύπος τοῦ σφυριοῦ πάνω στοῦ βρεγμένο πετσί πού προσπαθοῦσε νά τὸ δαμάσῃ πάνω στοῦ γόνατό του.

— Και ποῖος τὰ στέλνει τὰ λεφτά ΜαστροΔημήτρη. Κείνος ἔκανε μὴ χερνομετρία πολυτήμαντη, μυστη-
ριώδεια.

— Ἐρχονται ἀπὸ ξῶ.

Σιγαλιά.

— Μὰ ἡ ἐξουσία πῶς τοὺς ἀφίνει; Τί κάνει;

Κείνος χαμογέλασε πάλι μὲ τὸ πολύξερο ὕφος του.

— Αἱ. Σὺν πολλὰ ζητᾷς. Ὡ; ἐδῶ και μὴ παρέκει.

— Μὰ εἶναι δηλαδὴ τίποτα;... ρώτησε κείνη σ' ἕναν τόνο γιομάτο ὑποψίες.

— Σου. Ἐδῶ εἶναι μετὰ πρόσωπα στὴ μέση.... Μὰ τί θέλεις νάνακατώνεις; Ἐχουμε κ' οἱ τοῖχοι αὐ-
τιά. Ὁ θεὸς μόνο νά δάλλῃ τὸ χέρι του... εἶπε σὲ τόνο μυστηριώδικο.

Τὰ παπούτσι εἶτανε ἔτοιμο μὰ ἡ κυρά Ξανθὴ δὲν ἐν-
νοῦσε νά σηκωθῇ. Ἐστεκε σὺν ἀφαιρεμένη.

— Ἐτσι λοιπόν, τοὺς βάζουνε και πατάνε τὸ Βαγγέλιο.... Δὲ μου λές; Δίχως; νά πατήσουνε τὸ Βαγγέλιο δὲ γίνεται;

— Τίποτα. Μπορεῖ νά ὑποσκαθοῦνε κ' ὕστερα νά τοὺς γελάσουνε. Ξέρουνε αὐτοὶ τί κάνουνε; ἂμ τί θαρ-
ρεῖς;

Κείνη ξεροκατάπτε.

— Ἀκουῦς ἐκεῖ νά πατάνε τὸ Βαγγέλιο! Μὰ πῶς; τὰ βαστάει αὐτὰ ὁ μεγαλοδύναμος; Νὰ τίς προάλλες πάλι κλέψανε τὸ προσκυνητάρι τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνα πού εἶτανε στοῦ δρόμο τοῦ ψυχικοῦ. Γιατί δὲν τοὺς ξέ-

ρανε τὰ χέρια;

— Ο μαστροΔημήτρης σταμάτησε για μιὰ στιγμή τὸ κοπάνισμα τοῦ πετοιοῦ.

— Νὰ σοὺ πῶ. Μεγάλη ἡ χάρη τοῦ μὰ σὰ δὲν εἶ-
τανε ἱκανὸς νὰ φυλάξῃ τὸ σπῆτι τοῦ, καλὰ τοῦ κάνανε.
Ἐπιτέλους δὲ χρειάζεται ἀδερφε καὶ τόση ὑπομονή.
Νὰ, ἔτσι αὐτοὶ καλοπερνοῦνε καὶ μεῖς τσερευόμαστε....
εἶπε μὲ κάποιαν ἐξαψή στο πρόσωπο.

— Αὐτὸ λέω καὶ γὼ μαστροΔημήτρη μου, εἶπε ἡ
κυρὰ Ξανθὴ κουνώντας τὸ κεφάλι της.

Ἀκούμπησε χάμω τὸ σφυρί καὶ σηκώθηκε ὀρθιος.

— Αἱ τί νὰ γίνῃ ὑπομονὴ κυρὰ Ξανθὴ. Μιὰ ζωὴ
εἶναι αὐτὴ.

— Ναί, δὲ σοὺ λέω μόνο πὺ βρσχνιζέται κανεῖς...

Γύρισε στοὺ σπῆτι της. Νύχτα, σκοτάδι. Ἄναψε τὸ
καντήλι πὺ μέσα ἀπὸ τὸ τριανταφυλλένιο γυαλί τοῦ
σχόρπισε ἕνα γλυκὸ φῶς στοὺ στεγνὸ πρόσωπο τοῦ ἄ-
γιου μὲ τίς ξεδαμμένες μπογιές. Ἐπειτα πήρε μιὰ κα-
ρέκλα καὶ κάθησε στοὺ παράθυρο ἀκουμπώντας τὸ κε-
φάλι στοὺ χέρι, συλλογισμένη. Τὸ φεγγάρι περνοῦσε
γλήγορα μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα, διασπικό, σὰ νᾶτρεχε
κάπου νὰ φτῆσῃ... Τὰ λόγια τοῦ μαστροΔημήτρη
βουίζανε σταυτιά της... Πατᾶνε τὸ Βαγγέλιο κ' ἔπειτα
λίρες, λίρες...

Περάσανε ὥρες. Ὁ ἄντρας της ἀκόμα δὲν εἶχε γυ-
ρίσει... Κάποτε ἀκουστήκανε τὰ βήματά τοῦ πάνω στοὺ
πεζοδρόμι... Μπήκε μέσα στὴν κάμαρα σὰν πάντα
τρεκλίζοντας. Μιὰ βόχα κρασιοῦ τινε χτύπησε στὴ
μύτη.

— Πάλε μεθυμένος, μουρμούρισε.

Τραύλισε κάτω λέξεις δίχως νόημα κ' ἔπεσε στοὺ κρεβ-
βάτι, ντυμένος, μὲ τὰ παπούτσι τοῦ.

Σὲ λίγο ἀκουγότανε τὸ ροχαλητὸ τοῦ.

— Γουρούνη. Καρφὶ δὲ σοὺ καίγεται. Ἄν εἴσουνε ἄν-
θρωπος θᾶχες καὶ σὺ λίρες... ψιθύρισε.

Ἡ ἐρημιὰ ἐκπλώθηκε στοὺ δρόμο, τὸ καντήλι ἔφεγ-
γε μ' ἕνα φῶς μαλακὸ, ἀθῶο... Τὰ μάτια της πέσανε
στοὺ καντήλι, ἔπειτα γυρίσανε στὴν εἰκόνα... Σιγαλιά.

Ἀνέδθηκε σὲ μιὰ καρέκλα κάτω ἀπὸ τὸ εἰκόνισμα,
ὠψώθηκε στὰ νύχια ὡς τὸ καντήλι κ' ἔσπρωξε μὲ τὸ
δάχτυλό της τὸ χορταρένιο λουμίνι πὺ πνίγηκε τσι-
τσιρίζοντας μέσα στοὺ ζεστὸ λάδι... Μιὰ σκοτεινὰ ἀ-
πλώθηκε μέσα στὴν κάμαρα. Τὸ ροχαλητὸ τοῦ ἄντρα
της ἀντηχοῦσε μονότονο, ρυθμικὸ.

Κατέδθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα.

— Ἔτσι κ' ἔτσι χαμένο πάει, μουρμούρισε.

13ον

Ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς Ἀθήνας πῶναι ντυμένα ἄσπρα,
τὸ κρὺο κτεθαίνει τσουχτερό, τρυπητὸ καὶ χύνεται
στοὺς δρόμους σαρώνοντας τοὺς διαβάτες πὺ τρέχουνε
νὰ τρυπώσουνε σὲ κάποια ζεστὴ γωνίτσα. Οἱ ἀχτινες
πὺ τὰ φανάρια ἀραδευστὰ σκορπᾶνε, πρασινόλευκες,
ξεψυχᾶνε πάνω στὰ ἔρημα, παγωμένα μάρμαρα τῶν
πεζοδρομιῶν ὅπου κάποτε ἀντηχάει τὸ ρυθμικὸ χτύ-

πημα τοῦ τακουνοῦ κάποιας ἐργάτισσας πὺ σκόλασε
ἀργὰ καὶ τρέχει βιαστικὴ νὰ γυρίσῃ στοὺ σπῆτι της πὺ
τὴν περιμένει ἡ μάνα της μὴ δίνοντας καμιὰ προ-
συχὴ στοὺ νέο πὺ τῆς κόλλησε ἀπὸ τὴ στιγμή πὺ
βγήκε ἀπὸ τὸ μαγαζί, καὶ τὴν ἀκολουθεῖ πιστὰ, ἐπί-
μονα σφυρίζοντας της ἀπὸ πίσω λόγια γλυκά. Ὁ ἄ-
γέρας παίρνει τὰ λόγια τοῦ κ' ἡ φωτιά της καρδιάς
τοῦ σβᾶνει μέσα στὴν παγωνιά τῆς νύχτας ἐνῶ κείνη
ταχύνει πὺ πολὺ τὸ θῆμα της ἀνήσυχη, ἀδιάφορη.
Πὺ πολὺ καὶ ἀπὸ τὰ γλυκὰ τὰ λόγια τοῦ, ἡ ψυχὴ της
ἀποζητάει ἀπόψε τὸ σπιτάκι της, ἕνα μαγγάλι γιο-
μᾶτο κόκκινα κάρβουνα, καὶ ὁ νέος ἀπελπισμένος πιά,
ξεποδαριασμένος χώνεται καὶ αὐτὸς σ' ἕναν κρφενὲ γιὰ
νὰ ξεποστᾶσῃ.

Ὁ Ἀλέξης ἔφτασε τελευταῖος στοὺ σπῆτι τῆς Ρίνας.
Ἡ μικρὴ, φτωχικὴ κάμαρα ἀπόψε εἶχε ἀλλάξῃ σὲ
φιλολογικὸ σαλόνι, ὅπου ὁ Ἀντρέας, ὁ ποιητής, ἐμελ-
λε νὰ διαδάσῃ τὸ καινούριο δρᾶμα τοῦ. Ὁ Ἀλέξης
μπήκε μέσα ἐλπίζοντας νὰ περάσῃ ἀπαράτητος,
μέσα στοὺ τριμένο, κουμπωμένο, μὲ τὸ γιὰ καὶ ἀνασηκω-
μένο σακκάκι τοῦ, μὰ δὲν ἐλογάριασε τὸν Ἀντρέα πὺ
μόλις τὸν εἶδε, πετάχτηκε ὀρθιος, ἔτρεξε καταπάνω
τοῦ καὶ ἀγκαλιάζοντας τονε τὸν ἐτράβηξε στὴ μέση τῆς
κάμαρας, σαπτισμένον, κόκκινον ἀπὸ τὴ τροπὴ τοῦ.

— Κυρίες καὶ κύριοι, σᾶς παρυσιάζω τὸν κύριο
Ἀλέξη, καθηγητὴ τῆς ἐλληνικῆς φιλολογίας. Τὸ ἀκρο-
ατήριο, ὅλοι ἐργάτες, πὺ οἱ πὺ πολλοὶ εἶτανε γνω-
στοὶ καὶ ἀπὸ ἄλλες φορὲς στοὺν Ἀλέξη, ἐνοιωσε μιὰ ξε-
χωριστὴ συγκίνηση γιὰτὶ ἕνα τέτοιο πρόσωπο ἐρχό-
τανε νὰ τιμήτῃ μὲ τὴν παρουσία τοῦ τὴν ταπεινὴ συν-
τροφιά τοῦς.

— Τιμὴ μας, φώναξε ἕνας.

Καίνο πὺ μέσα στὴ σύχυσή τοῦ μπόρσε νᾶντι-
ληφτῇ ὁ Ἀλέξης εἶναι ἡ παρουσία καὶ τοῦ κοριτσιῶνε
μέσα στὴ συντροφιά. Ἀπλᾶ, φτωχικὰ ντυμένα, κορίτ-
σια τοῦ λαοῦ μὲ γλυκειὰς μορφές, ἤρθανε καὶ αὐτὰ,
συμωδεμένα ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦς, νᾶκούσανε τὸν
ποιητὴ. Ὁ Ἀντρέας, ἄρχισε νὰ τὰ συσταίῃ.

— Ἡ δεσποινίδα Καίτη, ἡ δεσποινίδα Καλλιόπη,
κορίτσια φῖνα, φώναξε ἐνῶ κείνες σκάζανε τὰ γέλια
κατεβάζοντας τὰ μάτια τοῦς.

— Ἄ, κοριτζίτες, κύριε Ἀντρέας, ὅχι, διαμαρτυρή-
θηκε ἡ Καίτη.

— Σᾶς ὀρκίζομαι κορίτσια, σὲ ὅ,τι ἔχω ἱερώτερο,
στὴ φιλολογικὴ μου τιμὴ, αὐτὴ εἶναι ἡ πεποίθησή μου.
Ναί. Κορίτσια φῖνα, φώναξε ὁ Ἀντρέας σὲ σοβαρὸ
τόνο.

Ὁ Ἀλέξης τραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνία κατεβάζοντας
τὸ γιὰ καὶ τοῦ καὶ τρέποντας τὰ χέρια τοῦ γιὰ νὰ ζεστα-
θῇ. Τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν τοῦ δὲν τᾶνωθε ἀπὸ τὸ
κρὺο.

— Κάνει κρὺο ὀξω; ρώτησε ἕνας.

— Φαρμάκι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξης.

Ὡς τόσο μέσα στὴν κάμαρα εἶχε δημιουργηθῇ μιὰ
ζεστὴ ἀτμοσφαῖρα μὲ τὰ κλειστὰ παράθυρα καὶ τίς

πολλές ανάσες μαζί με τούς καπνούς τῶν τσιγάρων καὶ τὴν κόκκινη φλόγα τῆς λάμπας ποὺ σιγαλομευρμούριζε τὸ αἰώνιο τραγούδι τῆς, χαρούμενη καὶ αὐτὴ μέσα στὴ γλυκεῖα συντροφιά.

Ἐνὰς ζύγωσε τὸ παράθυρο, ἀνοιξε μιὰ γρίλια καὶ κοίταξε ὄξω.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι μαγεία. Ὁ Ὑμητὸς τυλιγμένος σ' ἓνα ἄσπρο σάβδανο, σὰ γιγαντένιος ἥρωας πεθαμένος, ξαπλωμένος, καὶ ἀπὸ πάνω του τὸ φεγγάρι, σὰν πελώρια ἄσπρη λαμπάδα, τοῦ χύνει τὸ ἀσημένιο φῶς του, σὰ νὰ τὸν μοιρολογάη, φώνοξε.

— Κάνε μας τὴ χάρη καὶ κλείσε τὴ γρίλια γιὰ τὴ μπρίνι κρύο καὶ ἄσε τίς ρομάντζες, φώναξε ἄλλος.

Κεῖνος τραβήχτηκε μέσα καὶ ἔρρηξε μιὰ ματιὰ σπλαχνικὰ στὸ φίλο του.

— Πῶ νουίθεις κακομοίρη ἐδὼ ἀπὸ τέχνη, ψιθύρισε κουνώντας τὸ κεφάλι του.

Ὁ φίλος του σὰ νὰ προσβλήθηκε κατὶ ἐτοιμάστηκε νάπαντήσῃ.

— Ὅσο γιὰ τὸ Γιώργο σὰς τὸ βεβιωνῶ ἐγώ, εἶναι φίνος τεχνίτης, φώναξε ἡ Κκαλλιόπη διαφεντέβοντας τὸ φίλο τῆς.

Ὁ Ἀντρέας μιτρίκλεισε τὸ μάτι του.

— Γιὰ νὰ τὸ βεβιωνῇ ἡ Κκαλλιόπη, κατὶ θὰ ξέρῃ, εἶπε.

— Δὲν τὰ φήνετε αὐτά. Ἀντρέα, καιρὸς εἶναι νάρχισῃ, ἀκούστησε ἡ φωνὴ τοῦ Ζήτη.

— Βίβλια καιρὸς εἶναι, φωνάξανε ὅλοι μαζί.

Ὁ Ἀντρέας στάθηκε ὀρθὸς στὴ μέση τῆς κάμαρας, ἔδγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του ἓναν πλίκιο χαρτιά καὶ ἄρχισε νὰ τὰ βάζῃ σὲ τάξη.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμή Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας

Μόλις ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ναυπηγείων παραλειφθὲν θαλαμηγὸν «ΣΥΡΙΑ» ταχύτητος 15 μιλίων, ἀμυθῆτου πολυτελείας καὶ ἀνέσεως ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (παράλια Τρούμπας) ἕκαστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὥρα 3 μ. μ. κατ' εὐθείαν δι' Ἀλεξανδρείαν.

Γραμμή Πειραιῶς-Θεσσαλονίκης-Καβάλλας

Γραμμή Πειραιῶς-Κυκλάδων

Τὸ μὲ διπλοῦς ἑλικας καὶ μηχανὰς ἀρθᾶστου ταχύτητο πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιον «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τρούμπας).

Ἐκαστὴν ΤΕΤΑΡΤΗΝ, ὥραν 10.30 μ. μ., διὰ Σῶρον Ἀνδρον, Κίρθιον καὶ Τήνον.

Ἐκαστὴν ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, ὥραν 8ην μ. μ. κατ' εὐθεία διὰ Θεσσαλονίκην-Καβάλλαν.

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

Ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, δόδος Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξειδίων κ. κ. Θωμᾶ Κούκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γκιόλμαν καὶ Σ. Σωϊάδου, (Πλατεῖα Συντάγματος) καὶ Ἰωάν. Ρέντα (παρὰ τὸν ἡλεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμοιοῖας).

Ἐν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, δόδος Φίλωνος, 44, (ὅπου σθεν Ἀγίας Τριάδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάγον, δόδος Ἀντωνιάδου (Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γενικὸς Διευθυντὴς **ΛΕΩΝΙΔΑΣ Α. ΕΜΠΕΡΙΚΟΣ**
ΤΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ μέγα Ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

“ΙΩΑΝΝΙΝΑ”

Θέλει ἀναχωρήσῃ ἐκ Πειραιῶς μέσφ Καλαμῶν-Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ νέαν Ὑόρκην τὴν 20 Ἰουνουαρίου

Ἐπίσης τὸ ταχύπλοον ὑπερωκεάνειον

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Θέλει ἀναχωρήσῃ ἐκ Πειραιῶς κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην τὴν 27 Ἰουνουαρίου.

Ἐπίσης τὸ ταχύπλοον λαμηγὸν ὑπερωκεάνειον

ΠΑΤΡΙΣ

ἀναχωρήσῃ ἐκ Πειραιῶς κατ' εὐθείαν διὰ Ν. Ὑόρκην τὴν 3 Φεβρουαρίου.

Δι' ἐπιδύτας, εἰσιτήρια καὶ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ : Πρακτορεῖον Ἐθν. Ἀτμοπλοίας δόδος Ἀπελλοῦ 1. Ἀριθ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ : Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἐθν. Ἀτμοπλοίας τῆς Ἑλλάδος, δόδος Φίλωνος ἀρ. 44 (ὅπου σθεν Ἀγία Τριάδος). Ἀρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀτρελίσωσι θέσεις ἀνάγκη νὰ δηλώσωσι ἐγκαίρως εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρίας καὶ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

Ὑποστηρίζοντες τὰ Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια, ὑποστηρίζετε τὴν **Σημαίαν** δας, **μεγαλύνετε τὴν Πατρίδα** δας.